

De schoonheid van het Zeeuwse land (4)

Zuid-Beveland

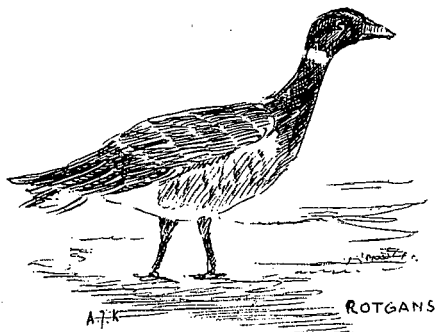
Een heel prille voorjaarsdag.

In een kromming van de zeedijk ligt Kattendijke; het pittoreske torentje met de ballonspits triest in de druilerige grauwte van de motregen. Geluidloos drijven lage wolken over, voortgedreven door de koude noordwester, die aanrukt vanuit de Oosterschelde en de verre zee.

Achter de dijk liggen de slikken glad en klef, en waar het water begint drijft een troepje rotganzen (*Branta bernicla*), rustig de veren strijkend. Eén echter speurt onraad; de halzen strekken zich, de troep gaat op de wieken!

Hoe mooi zijn nu de witte drie-hoeken te zien bij de staart. Ze zwenken weg over het water in een boog naar het nevelig verschiet. Dan verder over de binnendijk, die kronkelt als een slang en glibberig is in de vele bochten.

De Katse plaat ligt nat glimmend en troosteloos onder de sombere wolkenlucht. Wat bonte strandlopermpjes (*Calidris alpina*) rennen her en ginds, een wulp (*Numenius phaeopus*) schrijdt statig daartussen

en groepjes scholeksters (*Haematopus ostralegus*) fourageren rustig bij het water.

Ver weg zitten enige bergeenden (*Tadorna tadorna*) en twee brilduikers (*Bucephala clangula*) strijken neer op de plas.

Gestaag drupt de regen nog neer, maar toch is daar schuin omhoog een lichte plek in het egaalgrijze zwerk, waar aarzelend wat zonlicht schemert.

En dan, op weg naar Wolfaartsdijk, juist op een brede dijk, waarlangs hoge rechte stammen rijen breekt het licht uitbundig uit; de wolken verspreiden zich, de nevelen wijken weg. Een metamorphose voltrekt zich. Hoe diepgroen zijn nu de dijkbermen; een fris waas ligt over de wijde winterakkers. Hoe glinsteren de natte stammen en schitteren de druppels op de twijgen. En dan het Schenge, de mooie, eeuwenoude kreek die als het ware een scheur door het eiland trekt! Dáár tegen de achtergrond van de groene walkant een blinkend witte groep wilde zwanen (*Cygnus cygnus*). Ruim veertig adulte en juveniele zwanen, feestelijk als een bruiloftsstoet. Op de Schengedijk met de diepe moddersporen is het uitzicht weergaloos. Hoe vriendelijk ligt daar het dorp Wolfaartsdijk, zonbeschenen, als herboren in de klaarte van een voorjaarsillusie. De witte silo van Kortgene lijkt een moors kasteel.

Het Schenge rekt zich wijd in de vlakke en schuilt weg in de verte achter bochtige bermen...

We komen nu in „de Poel”, een

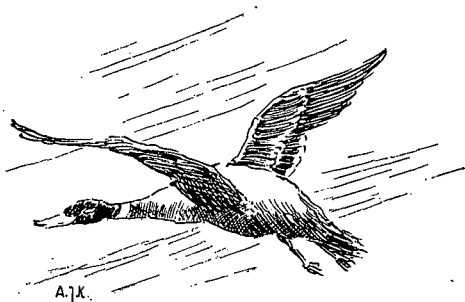
Tekeningen van A. J. Kabboord.

uitgestrektheid van weilanden waar doorheen smalle wegen in meander-bochten krönkelen. De toren van Nisse is nu eens rechts, dan weer links van de weg te zien. We gaan langs een wei vol spreeuwen, (*Sturnus vulgaris*) schichtige zwarte bal-letjes, die krioelen door het gras. Zie dáár, boven 't gindse kreupel-hout, vluchten grote vogels, majes-tueus de donkere vlerken in gestaag bewegen. Dat zijn de kolganzen (*Anser albifrons*) met de witte snavelwortel, en de rietganzen (*Anser fabalis*).

Zie die zwarte stipjes overal in het grasland, dat zijn de ganzehalzen, honderden, ja, vele honderden... Hun zacht nasale geluiden ver-vloeiën in de wind.

Voorbij Nisse is een wei vol lam-metjes; twintig lammeren dartelen om de ooien; het is een plekje vol vrolijkheid en levenslust.

Het meanderweggetje slingert nu langs Baarsdorp, waar dat vreemde, gescheurde muurtje staat, waar-binnen eens een kerk moet hebben gestaan. En welke geschiedenis is er verbonden aan die geheimzinnige heuvel, op welks top die eenzame boom zijn kruin uitbreidt? Op een driesprong is zómaar een diepe koeieput en in gindse bultige weide

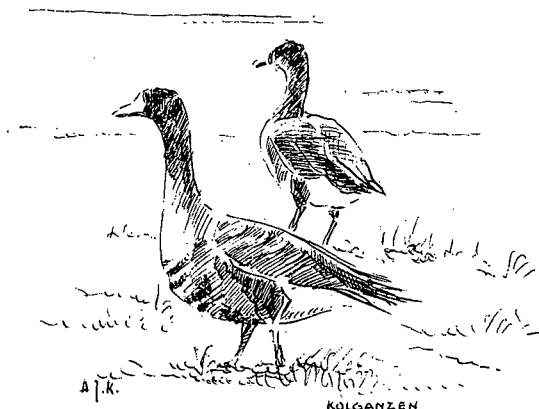
WILDE EEND

wemelt het van de patrijzen (*Perdix perdix*). Achter elk polletje schuilt een patrijs, telkens de kop ophef-fend en dan weer wegduikend.

Opeens verrijst een horde smienten (*Anas penelope*); het wit onder hun vleugels is duidelijk waarneembaar. Hun onophoudelijk „wieuw-wieuw” klinkt melodieus door de luchten, een avondhymne.

Een andere troep stijgt op, ze krui-sen elkaar in wervelende zwingen, ze zweven zoevend en zwenkend: een warreling van vleugels; de kou-de wind deert hen niet!

Er waaien weer regenspetters aan; in een melkwitte lichtgrot is de zon verzonken, ver achter de met griuw-grijze wolkenflarden om-floerste kim...

KOLGANZEN